

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 15.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392874128/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

evig Sommer. Det sagde Søster Regitze og sukkede så tungt, for hun længtes så meget derned. Tue forstod det ikke ret, her var jo dog så godt.

Som der var stille ovre hos Moder, var der stille i Kontorerne og i det hele store Hus. Men stundom kunde høj Latter og larmende Fodtrin bryde Stilheden; det var, når Faders Assistenten kom. Med et Bulder fløj Døren op, og dér stod de midt i Stuen og så sig om. Alle var de unge Mænd, og alle lignede de hverandre — høje og ranke, med blå Øjne og struttende, gult Skæg. De bar grøngrå Vamse med Spændetaup, Jægerhatte med Fuglefjer og lange, blanke Støvler. Og som de kunde råbe og le! den gamle Skriver blev endnu mere grå, når de kom, og skelede endnu mere gnavent, mens han gemte sine Bøger bort. Men Tue var glad over dem; der blæste som en frisk Vind med dem ind i Kontoret. Og skønt de altid snappede ham bort fra hans Stol og kastede ham op og ned i deres Arme, hvad der jo var meget dristigt, lo han dog selv med, ti i deres spillende Øjne vexlede det, akkurat som Skyer, der skifter, og fra deres Klæder og Skæg åndede den friskeste Blæst. Og lo de, var det, som når Landevejspoplernes Blade knitrer.

Men kom så Fader ind, blev de strax alvorlige og aflagde Beretninger om lange Ture, de havde været på, og nævnte Landsbyer og Gårde, som Tue vidste, lå på den brune Hede. Han lyttede opmærksomt efter og smilte glad over alle de stærke, landlige Navne, de nævnede. Og hvor morsomt var det ikke, at skønt Fader var en gammel Mand med snehvidt Hår og Skæg, havde han dog de samme Skyer dragende i sine grønne Øjne og den samme friske Blæst strømmende i sin Latter og Tale.

Gik så de unge Assistenten, blev der dobbelt stille og ensomt i de sollyse Kontorer, indtil Moder kaldte dem over at spise til Middag.